

"Kuplivan hauska"
- DAILY MAIL

"Raikas ja kerrassaan
hurmaava"
- BOOKSELLER

EMMA M. LIONIN

osa
1

lyhentämättömät
päiväkirjat

Beth Brower

SUOMENTANUT MARIA LYYTINEN

KOSMOS

Beth Brower

EMMA M. LIONIN

lyhentämättömät
päiväkirjat

SUOMENTANUT MARIA LYYTINEN

*KOSMOS

William Shakespearen *Macbeth* ja *Myrsky* -näytelmien
lainaukset suomentanut Matti Rossi
John Miltonin *Kadotetun paratiisin* lainaukset
suomentanut Yrjö Jylhä

Suomen Kulttuurirahasto on tukenut teoksen
suomennostyötä.

Alkuperäisteos *The Unselected Journals of Emma M. Lion vol. 1*
© Beth Brower 2019

Suomenkielinen laitos © Maria Lyytinen ja Kosmos 2026
ISBN 978-952-352-442-2
Kansi © David Mann

Kosmos on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

***KOSMOS**

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@kosmoskirjat.fi

Painettu EU:ssa.

*Emma M. Lion haluaa omistaa päiväkirjansa
kaikille niille, jotka julkeavat niitä lukea.*

5. maaliskuuta

Pääsin Lontooseen kommelluksitta.

Elämäni ei viime aikoina ole juuri onnistumisia mahtunut, mutta tämän katson lukeutuvan niihin. Eloni onkin viimeiset kolme vuotta ollut *silkkaa* kommellusten sarjaa.

Juna puksutti St Pancrasin asemalle viisi minuuttia etuajassa. Lupaavaa, sillä moista ei liene Britannian rautateillä koko sen historian aikana tapahtunut. Vallan innoton kantaja auttoi minua kahden matka-arkkuni, laukkuni ja hatturasiani kanssa. Hän silmäili aamupukuni takin kuluneita päärmeitä, päästi paheksuvan äännähdyksen ja viestitti vaitonaisesti, miten ikävä hänestä olikaan minua auttaa. Annoin hänelle toki puoli pennyä. *Melko* anteliasta rahatilanteeni huomioon ottaen. Kummallista kyllä hatturasia aiheutti eniten halveksuvaa ilmehtimistä, vaikka siinä oikeasti oli hattu. Yli vuoden siinä säilytettiin jotakin aavistuksen epämieluisampaa: nimittäin apinan päätä, jonka Maxwell minulle lähetti.

Olin jo vähällä pyyhkiä pois tuon äskeisen, siis apinan päätä koskevan kohdan. Bournemouthissa minulle

kehittyi jokseenkin ikävä tapa poistella tekstiä, Matilde-serkkuni kun ei juuri kunnioittanut toisten henkilökohtaisia tavaroita, minkä vuoden 1882 Suurpoltto todisti. Oletus täydellisestä yksityisyyden puutteesta pitää minua yhä pihdeissään, vaikka kovasti yritän siitä päästä ja olenkin päättänyt niin tehdä. Tämä päiväkirja ei ansaitse jokaisen raskauttavan ajatuksen yli vedettyä rumaa mustaa viivaa. En aio enää sensuroida itseäni!

Nyt eksyin aiheesta.

Onnistuttuani saamaan vuokravaunut, väijäämätön kuluerä, annoin ajurille ohjeet mielipaikkaani koko maailmassa:

Lapis Lazulin taloon Lontoon St Crispian'sin alueelle. Autuaalliseen kohtalooni.

Vaunujen kääntyessä Whereabouts Lanella kurkistelin ikkunasta nähdäkseni, kun Lapis Lazulin talo alkaisi häämöttää. Ja siinä se olikin! Korkeana ja ikimuistoisena, harmaata kalkkikiveä julkisivukaiverruksin, jotka tuovat mieleen puistonpenkit tai koristeelliset hautakivet. Vuokravaunujen seisahduttua hypähdin heti kadulle huojentuneena siitä, että olin viimein perillä. Vaikka neliskulmainen portiikki kaipaa uutta maalipintaa, pääovelle johtavat viisi kaarevaa porrasaskelmaa oli vasta lakaistu. Ikkunat puolestaan kaipaavat pesua, mutta saanen kehaista, että ne ovat korkeammat kuin suurin osa naapuruston ikkunoista. Ja silti rakastamani talo ei ole itsetietoisien oloinen. Komeudestaan huolimatta Lapis Lazuli ei suinkaan ota itseään turhan vakavasti. Univeraalista vastapainoa sen tämänhetkisen asukkaan egoon nähden.

Archibald-serkku, tuo kyseinen asukas, ei ollut saapuessani kotona. Hän on varmaankin aistinut ~~olevansa tuhon oma~~ oletettavan tuloni. Hänen palvelijansa Parian oli paikalla, sillä tämä tuli avaamaan kuuluisan sinisen oven ja – tuhautettuaan nenäänsä useita kertoja paheksuvasti – laski minut pyhän kynnyksen yli sisään. Saapuessani paikalla oli myös uusi kyökkipiiasta kuoriutunut keittäjä. Hänen nimensä on Agnes. Hän on kaikista tapaamistani lupaavuuden puutteesta kärsivistä kuudentoista ikäisistä tytöistä lupaavin. Agnes ja Parian auttoivat minua viemään tavarani huoneisiini.

Portaikkoja riitti kavuttaviksi. Toden teolla. Sillä hyvänsuopa serkkuni ei suinkaan ole sijoittanut minua erittäin kohtuullisen neljännen kerroksen huoneistooni, vaan kuudennen kerroksen ullakkohuoneisiin.

Ullakolle.

Aivan oikein, ullakolle.

Vanha huoneistoni ei ilmeisesti enää ole minun. Minua ei sinne päästetä. Miksi? voisi joku kysyä. Mihin vastaan, että on asioita, joita ei kuulukaan koskaan käsitellä.

Joskin rehellisyyden nimissä tunnustan, että syy saat-
taa piillä Arpeen johtaneessa Tapauksessa.

Häijyä kyllä, koko viides kerros on tyhjillään, eikä mihinkään siellä saa kajota. Neljännessä kerroksessa on kaksi vierashuonetta sekä entinen huoneistoni. Sen alapuolista kolmatta kerrosta asuttaa Archibald-serkku, ja siellä on myös minulta kielletty kirjasto, jonka oven hän pitää lukittuna. Toisessa kerroksessa ovat salonki, ruokasali sekä käyttämätön sali. Keittiöt ja varastohuoneet

sijaitsevat ensimmäisessä kerroksessa, jossa keittiön perällä, lähellä puutarhoja, on Agnesin huone.

Missä, voisi joku kysyä, asustaa miespalvelijasta hovimestariksi ja melkoisen sietämättömäksi mieheksi muuttunut Parian? Minulla on epäilykseni, että Hänen nykyinen huoneistonsa tunnettiin aiemmin Minun huoneistonani. Nauttikoon siis puutarhanäkymistä.

Vaikka tällaista järjestelyä tuskin koskaan on ainoasakaan toisessa lontoolaistaloudessa nähty, en voi väittää olevani siitä täällä kovinkaan yllättynyt. Äidinpuoleisen tätini lady Eugenia Spencerin sanoin: ”Lapis Lazuli on lievästi sanoen eriskummallinen instituutio.” Eikä hän koskaan tyydy sanomaan lievästi yhtikäs mitään, joten pankamme sanat merkille.

Mitä taas tulee ullakon kuntoon, siellä vallitsee huonekalujen, pölyn ja hämähäkinseittien sekamelska. Kun kapuaa talon ylimmät portaat, löytää edestään kolme ovea. Vasen ovi aukeaa lännenpuoleiseen huoneeseen, jossa on puolitoista ikkunaa ja näkymät talon takana sijaitsevaan puutarhaan. Keskimäinen ovi johtaa huomattavan sotkuiseen komeroon. Ovi oikealla vie idänpuoleiseen huoneeseen, jossa on myös puolitoista ikkunaa mutta näkymät kadulle. Ikkunanpuolikas johtuu Pikku Lapis Lazulista, joka on Archibald-serkun tekosia, hän näet erotti talosta väliseinällä naurettavan pienen, kymmenen jalan kaistaleen saadakseen houkuteltua sinne varakkaita vuokralaisia. Luovutettuaan kaikista muista kerroksista kaistaleelle vaivaiset kymmenen jalkaa, joista kolme jalkaa vie entinen palvelijoiden portaikko, Archibald heittäytyi ullakolla jalomieliseksi ja

antoi tilasta toiselle asunnolle kokonaisen puolikkaan. Mikä tarkoittaa, että minun huoneeni ovat pienempiä, ja kummassakin niistä on puolitoista ikkunaa.

Löysin idänpuoleisen kamarin sekasotkusta sängyn ja pienen yöpöydän, ja tänne minä leiriydyn, kunnes saan arvioitua, miten seuraavaksi kannattaa edetä. Agnes halusi erityisesti teroittaa minulle, että vuodevaatteet oli pesty kahdesti. Hän tuntui painottavan niiden puhtautta niin tarmokkaasti, että myönnän minussa heränneen synkän huolen niiden aiemmasta kunnosta.

Ullakon rojujen seasta löysin sentään resuisen *Kadotetun paratiisin*. Riemukasta! Archibald-serkun suunnitelmat pitää minut sivistykseltä pimennossa kärsivät tappion. Miten suurenmoista saada edes jotakin luettavaa, kunnes pystyn taas keräämään itselleni oman kirjaston. Sitä paitsi Miltonin löytäminen omalta ullakolta lienee ehdottomasti merkki jostakin.

Nyt voinkin todeta itselleni: tervetuloa kotiin.

Täytyypä teetättää käyntikortteja.

Emma M. Lion

Lapis Lazulin talo, Whereabouts Lane

Lontoo

6. maaliskuuta

Aamulla minulle ilmoitettiin, että ellei toisin määrätä, nautin kaikki ateriani ulla-kollani, jonne ne tarjottimella tuodaan. Ruokasaliin minulla ei ole menemistä. Parian toi tiedon ilmeisen tyytyväisenä itseensä. Karkotukseni on takuulla tuonut paljon iloa hänen elämäänsä. En kadehdi häntä siitä hyvästä. Onhan hän sentään Archibald-serkun kamaripalvelija. Iloa ei varmaankaan hänen elämäänsä helposti heru.

Hänen mentyyään mietin uutta määräystä ja sen tuomia etuja. On ilman muuta siunaus saada nauttia ateriansa itseksensä ilman äksyn vanhan miehen valvovaa katsetta. Juhlistin sitä istumalla mukavasti ikkunapenkkilleni syömään Arabellan lähettämästä keksipurkista muutaman pikkuleivän.

Olen aina pitänyt näkymistä, jotka avautuvat aivan Whereabouts Lanen kulmassa sijaitsevasta Lapis Lazulista. Talosta voi loistavasti silmäillä niin kadulle saapuvia kuin siltä lähteviä, ja näkymät ovat entistä paremmat kuudennen kerroksen ikkunasta, missä talo kurkottelee varpailaan yltääkseen Lontoon kattojen tasalle. Aterioiminen

täällä oli tarkoitettu sivallukseksi, mutta kovin vähän se minua kirpaisee.

Se varjopuoli ullakolla tarjottimelta syötäviksi siirretyissä aterioissani (siinäpä vasta runollista kuvakieltä) on, että minulla ei ole rahakukkaroa tahi laukkaa joka matkassa pujahtaa teelle ja leivonnaistille täydentämään keittiöstä kohtalokseni lankeavia eineitä. Ja kaikkihan sen tietävät, että ullakolla asustavien on saatava edes osa ravinnostaan teen ja leivonnaisten muodossa Everett'sin tai Reed and Riten kaltaisista paikoista. Sitä tieteellistä tosiseikkaa ei käy kumoaminen. Kenties Darwin kirjoittikin aiheesta jotain. Mistä puheen ollen, samainen mies kuoli viime vuonna Kentissä. Kentissä! Siinäpä sitä luonnonvalintaa. Ehkäpä minun pitäisikin hänen teorioidensa valossa lähteä Hyde Parkiin riistämään hentoisilta nuorilta neidoilta heidän kukkaroitaan. Lontoo on karua vyöhykettä ja jotenkin sitä on täälläkin selvittävä.

Archibald-serkku ei ole vielä näyttäytynyt, joten en ole saanut tilaisuutta kysellä maksamatta jääneen palkkani ja minulle kuuluvan määrärahan perään. Uskoakseni hänkin on miettinyt samaista palkkaa ja määrärahaa, mistä todistaa se, että hän välttelee minua. Olen aamuvarhaisella nähnyt miehen hahmon häivähtävän ulos talosta ja luikahtavan iltamyöhällä takaisin sisään, ja jos kyseessä on vain häivähdys miestä, silloin sen täytyy olla Archibald-serkku. Hän ei ole köykäinen vain varreltaan vaan myös huumorintajultaan, hengeltään ja luonteenlaadultaan.

Löysin länsikamarista peilin ja vein sen itäkamariin pesukomuutin ylle. Sen on täytynyt kuulua isotädilleni,

ja siinä on kauniit kultakehykset, joissa on koristeena kreikkalainen ornamenttikuvio. Kun sen panee seinää vasten nojalleen, sen korkeus riittää paljastamaan kuvajaiseni koko komeudessaan.

Näytän kyllä aika kalvakalta.

Nähtyäni itsessäni niin pitkään isän piirteitä on hälyttävää huomata minussa nyt äitiä. Isän silmät minulla yhä on: hämmästyttävän merenvihreät, suuret ja kaukana toisistaan, mitä Matilde-serkku pitää kovin paheksuttavana.

Mutta äiti on alkanut vallata piirteitäni. Minulla on hänen poskipäänsä, kohottelen kulmiani hänen laillaan ja sukuni naisten verenperintönä leuassani on kuoppa. Hiukseni ovat tummat ja vallattomat, portugalilaisen äidinäitini suotuisia peruja.

Ja entäs nenänvarsi? Pisamien tähdistö.

”Ne haalenevat vanhetessasi”, äiti sanoi joskus.

”Toivottavasti eivät”, oli isä kajauttanut huoneen toiselta puolen piirroksensa ylle kumartuneena. ”Eikös se nyt olisi sääli, jos Emmalta katoaisi tuo lumoavuuden ripaus?”

No, en minä sitä ole menettänyt, isä, vaikka kun nyt katson peiliin, en tunnista sieltä itseäni yhtä lailla kuin lapsena. Niin taitaa käydä, kun on kasvanut isoksi mutta ei vieläkään tiedä, mihin oikein maailmassa kuuluu.

Varreltani en ole erityisen pitkä enkä liioin lyhyt, vaan proosallisen jämäkästi siltä väliltä. Matilde-serkku väitti sitä kerran ainoaksi avukseni aviomiehen löytämisessä. ”Miehet eivät halua honkkelia, pitkää ilmestystä, eivätkä sen enempää kitukasvuista lasta, hänen majesteettiaan kuningatarta lukuun ottamatta. Sinulla on etunasi vain

tuo pituutesi. Voisit ehkä jopa saada pankkivirkailijan, synnyttää hänelle ensin pojan ja sitten tytön, siinä järjestyksessä.” Sitten hän heristi sormeaan. ”Kaikki nuo ensin tyttöjä synnyttävät naiset! Mitä heidän päässään oikein herran tähden liikkuu? Ei yhtikäs mitään.”

Kiitos kaunis, Matilde-serkku, mitä jalomielisimmistä tulevaisuudennäkymistä.

7. maaliskuuta

Tänään kartoitin lähes koko St Crispian'sin alueen. Isäni rituaaleihin kuului, että jokainen Lapis Lazulissa vietetty jakso aloitettiin naapuruston kartoituksella, ja minä olen jatkanut perinnettä.

Kerrassaan komeaa olla taas Lontoossa, ja vielä parempaa olla St Crispian'sissa. Tämä on aina ollut lempialuettani ja niin lähellä Primrose Hilliä. Ja mikä määrä Lontoon hämmästyttävää historiaa yhdessä ryp-päässä. 1400-luvulta peräisin oleva kirkko kelttiläisen hautakummun päällä. Roomalaislinnoituksen rippeet vieläkin vartioimassa Whereabouts Lanen pohjoispäätä. Hirsipuu ilman köyttä yhä vartomassa hiljaa keskellä Traitors Roadia. Jos lukee monen suuren – joskin hiukan skandaalinkäryisen – lontoolaisen elämäkertoja, useat heistä ovat viettäneet jokusen merkittävistä nuoruusvuosistaan ihastuttavalla St Crispian'sin alueella.

St Crispian'sista löytyy Sterling Streetin ja Baron's Squaren ansiosta myös ihmeellistä kyllä jonkin verran *arvovaltaista väkeä*. Täällä asuvat niin lady Trewartha kuin lordi ja lady Blankenship, kenraali Braithwaite sekä

Islingtonin herttua. En voi itse väittää tuntevani heitä, sillä olen pari notkahdusta heidän ylevää luokkaansa alemmaa, mutta Lontoon kaltaisessa paikassa kaikista tärkeimmät naapurit kyllä tiedetään. Sille ei mahda mitään. Juorut leviävät kuin rutto aikoinaan.

Kaupunginosaan liittyy kieltämättä myös muutama epätavallinen puoli. Arkkitehtuuria voisi paikoin luonnehtia eksentriseksi. Floora ja fauna kasvavat täällä häkellyttävää tahtia. On lisäksi syytä mainita, että on eräitä muitakin *erikoisuuksia*, joista meillä ei ole tapana naapuruston ulkopuolella huudella. Mutta oikeasti St Crispian's on miltei täysin tavanomaista seutua.

Miltei.

Joka puodin kyltit ovat ylösalaisin tai väärin päin, minkä on aina Kaarle II:n valtaannoususta asti ajateltu tuovan hyvää onnea. En tiedä, mitä siitä tulisi tuumia, paitsi että se näyttää tepsineen. Kaikki King Henry's Roadin liikkeet nimittäin pärjäävät erinomaisesti.

St Crispian's nököttää mukavasti – mikä lienee turhan jalomielinen ilmaus – Primrose Hillin ja Primrose Hillin välissä. Alueen muodostavat toisin sanoen neljä katua sivupolkuineen sekä aukio, jotka sijaitsevat keskellä Primrose Hillin kaupunginosaa. Valtio valtiossa, hiukan Vatikaanin tapaan. Kolme pääkatua ovat seuraavat: lännen puolella Traitors Road, oma Whereabouts Laneni idässä ja keskellä Sterling Street, joka johtaa rahakkaan nimensä mukaisesti Baron's Squarelle. Kaikkia kolmea katua halkoo Diagonal-katu, ja ne päättyvät King Henry's Roadiin.

Kuten jo mainittua, Sterling Street ja Baron's Square ovat *hyvämaineisia*. Huomattavan. Kaikki talot ovat

valkeita ja yhdenmukaisia ruusujen reunustamine ulkoportaineen, jotka johtavat kunkin virheettömästi maala-tulle vihreälle ovelle. Yllätyksettömyydestään huolimatta minusta on miellyttävää käyskennellä siellä.

Whereabouts Lane, oma kaistaleeni St Crispian'sia, on kaukana vihreä-valkoisesta ruusuin koristellusta loistokkuudesta. Se on pikemminkin harmaiden tai kermanvalkeiden tai punaruskeiden tiili- ja kivitalojen sekamelskaa, joka ovesa hiukan erisävyinen maali. Sel-lainen se on aina ollut. Noin kymmenen vuoden välein Whereabouts Lanen asukkaat pyytävät paikalle maalarin (yleensä ranskalaisen) laatimaan oville ja ikkunaluukuille sopivan väripaletin, poikkeuksena Lapis Lazulin ovet, jotka, niin, pitävät lapis lazulinsa, siis kirkkaansinisen värinsä. 1870-luvun puolivälissä taidemaalari Edouard Louis Dubufe pyydettiin laatimaan Whereaboutsin paletti. Nyt kun elämme vuotta 1883 puhutaan jälleen uusista suunnitelmista. Tiedän asiasta vain, koska Archi-bald-serkku kirjoitti sitä koskevasta kiistasta Matilde-serkulle. Jotkut asukkaista pyrkivät kiirehtimään asiaa. Toisin sanoen: herra Morrow on tympääntynyt vaalean-punaiseen ulko-oveensa.

Traitors Road St Crispian'sin länsipuolella on kaut-taaltaan Skotlannista tuotua harmaata kalkkikiveä. Siellä, kuten sanottu, sijaitsee tuo hirttolava, ja katu on nai-mattomien lontoolaismiesten ja monien seikkailunha-luisten nuorten säätyläisherrojen suosiossa. (Byron jär-jesti kerran humalaisen kaksintaistelun keskellä kyseistä katuja. Kovin kiehtovaa kaikkien nuorukaisten mie-lestä.) Nykysujaimistolla on ylpeyden aiheenaan mitä

eriskummallisimpia ulkovalaisimia oviensa pielessä, ja nuorempien lontoolaispiirien huvituksena on käyskenellä kadulla iltahämyssä ennen pilkkopimeää, jolloin valaisimet voi nähdä komeimmillaan. Minusta hienoin niistä on kettu lintu hampaissaan, valonlähteenään tuo siivekäs.

Kunnianarvoisan Sterling Streetin kulkiessa suoraan ylös kukkulaa kauniille Baron's Squaren aukiolle Traitors Road ja Whereabouts Lane johtavat vain muutamille vähemmän merkittäville sivukaduille. Ne taas saavat kadut tuntumaan kovin säännöttömiltä, eivätkä vaunut tahdo millään päästä kääntymään niillä.

Diagonal-katu kulkee Traitorsin yläpäästä Whereaboutsille asti ja halkoo huomaavaisesti matkalla Sterlingiä.

Kaiken kaikkiaan St Crispian'sissa parasta on kuitenkin siniovinen korkea talo Whereabouts Lanen mutkassa.

Koti.

Maxwellia tarinani St Crispian'sista jaksoivat aina huvittaa. Hän sanoi itsekin tulevansa Lontooseen minun myötäni ja majoittuvansa Traitors Roadille.

”Se ei käy päinsä. Sinähän tulisit tietenkin vieraaksi Lapis Lazulin taloon”, minä vaadin.

Tavallaan odotan yhä näkeväni hänen astuvan ovesta sisään.

8. maaliskuuta

Minun on tehtävä ullakolleni jotakin. Masentava tosiasia. Aiheen ankara välttely voi vielä toistaiseksi kelvata viettäessäni yöt sekalaisten huonekalujen väliin ahdetussa kapeassa sängyssä vähäinen omaisuuteni siellä täällä, mutta pöly ja hämähäkinseitit vaativat toimia. Ehkäpä huomenna.

Agnes kertoi minulle erään kiintoisan asian – mikä tarkoittaa, että hänen lupaavuutta kovasti kaipaavan luonteensa lupaava puoli alkaa jo pilkottaa. Roomalainen oleskelee kuulemma öisin Traitors Roadilla.

Roomalainen on St Crispian'sia vartioiva sadanpäämies. Toisin sanoen haamu. En toki itse ole häntä nähnyt, mutta melkein kaikilla riittää hänestä tarinoita: rouva Baileylla, herra Fordilla, jopa kunnianarvoisalla poikamiehellä Plithco Wrightilla, jonka puutarha ulottuukin roomalaismuurille asti.

Paikallisen perimätiedon mukaan juuri hän – siis Roomalainen, ei herra Wright – määräsi alun perin Magi Streetin Whereabouts Lanesta erottavan muurin rakentamisesta. Muurista on tätä nykyä jäljellä vain raunionrippeitä, mutta kaikki puhuvat siitä kuin se yhä olisi komeasti pystyssä. Roomalainen ei koskaan harhaudu kovin kauas rakkaista

raunioistaan, ja siksi hänen ilmestymisensä Traitorsille on syytä mainita.

Roomalaisen kerrotaan puhuvan hyvää englantia, sillä seitsemänkymmentä vuotta sitten eräs latinan kielen professori otti asiakseen huolehtia asiasta. Itse en valitettavasti voi tuota tietoa vahvistaa.

Vaikka Primrose Hillin virkistysalue ja Regent's Parkin puisto ovatkin aivan vieressä, on meillä St Crispian'sissa myös ikioma pieni puutarhamme. Se löytyy Whereabouts Lanen yläpäästä erään portin takaa, tai oikeastaan kivisen holvikaaren, jonka pitkillä seinämillä on kaksi penkkiä. Puistikossa on pieni nurmialue, kulmassa puita ja kolmella sivulla kauniit tiilimuurit. Neljannen sivun täydentävät roomalaismuurin jäänteet. Me kutsumme puutarhaa Jacob's Welliksi. Syytä siihen ei tunnu kukaan muistavan.

Kysyin tänä aamuna Agnesilta, onko Roomalaista nähty Jacob's Wellin puutarhassa, missä hän aikoinaan mieluiten kummitteli. Agnes nauroi minulle kuin olisin todennut olevani sammakko.

”Ei tietenkään, neiti Lion. Missä munkit muuten harjoittelisivat?”

Räpäytin silmiäni. ”Munkit?”

”St Benedictin luostarin munkit ovat viimeiset kaksi kuukautta vuokranneet Jacob's Wellia keskiyöstä aamunkoittoon”, Agnes vastasi.

”Sitäkö se viime yönä kuulemani laulu olikin? Luulin, että se kuului vain unessani.”

Hän katsoi minua kuin mitäkin tolvanaa. ”Tietenkin. Mitä muuta se muka voisi olla?”

Mitäpä muuta tosiaan?

On vuosi 1883, ja Emma M. Lion on palannut kotiseudulleen Lontoon St Crispian'siin.

Mutta eksenttrinen Archibald-serkku, pelkoa herättävä Eugenia-täti ja hieman erikoislaatuiset naapuruston asukkaat uhkaavat pilata Emman tarkoin suunnitteleman hurmaavan elämän.

Miekkanaan terävä älynsä ja nokkela huumorinsa Emma dokumentoi elämäänsä Lapis Lazulin talossa.

Tämä on Emma M. Lionin lyhentämättömien päiväkirjojen ensimmäinen osa: tekijä tarjoaa ne luettavaksemme vapaasta tahdostaan senkin uhalla, etteivät ne anna tekijästään ainoastaan mairittelevaa kuvaa.

9 789523 524422

ISBN 978-952-352-442-2

KL 84.2

*KOSMOS